

3. júla 2020

Narodenie Kataríny Labouré (2.5.1806)

Pán Boh má už od večnosti pre každého pripravenú cestu života. Peter Labouré (1767) z dediny Senailly vo Francúzsku, sa chcel stať kňazom a vstúpil do seminára. Nemohol však naplniť svoju túžbu po kňazstve. Začala Francúzska revolúcia a semináre boli zrušené. Vrátil sa domov. Oženil sa 4. júna 1793 s Lujzou Magdalénou Gontard, vychovávateľkou v rodnej dedine. Prvých sedem rokov žili v Senailly, potom sa presťahovali do susednej dediny Fain-les-Moutiers, kde rodina Labouré vlastnila polia a veľké hospodárstvo.

Z manželstva sa im narodilo 17 detí. Na žive zostalo 7 chlapcov a tri dievčatá. Ďalších sedem detí im zomrelo, čo sa v tej dobe bežne stávalo. Živili sa z práce svojich rúk a žili spravodlivo pred Bohom. Svoje deti vychovávali v nábožnosti. V živote rodiny vládol poriadok; všetko malo svoje miesto: čas na prácu, až drinu na poliach, i doma na hospodárstve. Avšak bol čas i na modlitbu i na oddych a zábavu. Bola to zámožná rodina a vždy sa našlo dosť prostriedkov, aby mohli podporovať aj chudobných v dedine. Kostol vo Fain-les-Moutiers bol opustený a v čase revolúcie vyrabovaný. Už dlhé roky sa tam svätá omša neslúžila. Peter Labouré dal zo svojich prostriedkov opraviť v kostole bočnú kaplnku Panny Márie, a stala sa privilégiom ich rodu. Na nedeľné omše chodili do Moutier-saint-Jean vzdialenom asi štyri kilometre. Peter Labouré nemohol naplniť svoju túžbu po kňazstve. Pán Boh mu zveril inú úlohu: pripraviť svoje deti do života a svoju najmilšiu dcéru Zoe Katarínu na cestu svätosti, ba až na slávu oltára. Životná cesta Petra Labouré bola náročná. Nemal ani 50 rokov, keď Pán Boh odvolal do večnosti jeho manželku Magdalénu. Smútok a prázdnota zaľahla na dom plný ľudí; zmĺklo srdce matky v tejto početnej rodine. Peter Labouré zostal sám. Zmenenú situáciu treba riešiť. Dve najmladšie dcéry deväť ročnú Katarínu a sedemročnú Tonku dal do výchovy ku svojej sestre Margite. Najstaršia dcéra Mária Lujza sa už chystala sa na vstup k Dcéram kresťanskej lásky. Peter súhlasil z jej rozhodnutím. Možno v tom videl náhradu za svoje duchovné povolanie. Požiadal Máriu Lujzu, aby pomohla za istý čas v rodine. Po dvoch rokoch sa Katarína a Tonka vrátili domov. Staršia sestra ich zaučila do domácich prác a odišla za svojím povolaním s požehnaním otca a so slušným venom. Jedenástročná Katarína sa javila ako praktická a celkom sa dala na ňu spoľahnúť pri vedení hospodárstva. V porovnaní s dievčatami jej veku bola pevná a vysoká. Usilovná v práci a duchom jemná a nábožná. Čas lieči aj najťažšie rany, a tak tomu bolo aj v živote Petra Labouré. Znova našiel potrebnú vyrovnanosť statočného hospodára keď videl, že na svoje dievčatá sa môže spoľahnúť, hlavne na Katarínu.

„Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.“